

ת"פ 21396/08/18 - מדינת ישראל נגד עלאא טהה, מוחמד אלגיאלני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 21396-08-18 מדינת ישראל נ' טהה(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עלאא טהה (עציר)
2. מוחמד אלגיאלני

הנאשמים

גזר דין - נאשם 2

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של סיוע להתפרצות למגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406 (ב) יחד עם סעיפים 29(א) ו- 31 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "**חוק העונשין**") וכן בעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי, לפי סעיף 12א (ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן - "**חוק הכניסה לישראל**").

2. עפ"י עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 27.07.17, הגיע הנאשם 2, ברכב אותו שכר קרובו, יחד עם הנאשם 1 ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, לביתם של המתלוננים ביבנה, כשחזקתם תיק כחול. הנאשם 1 והאחר ירדו מן הרכב, בעוד הנאשם 2 המתין ברכב, בחלקו האחורי של הבית, כשתפקידו לסייע להם במעשיהם, בהיותו משמש תצפיתן ונהג רכב מילוט.

3. בהמשך לאמור, פרצו הנאשם 1 והאחר לביתם של המתלוננים, בכך ששברו שלבי תריס של החלון ושל דלת ההזזה בסלון, תוך ניפוץ חלון הסלון, ונכנסו לבית כשבחזקתם התיק. כאשר החלה האזעקה בבית לפעול, נמלטו הנאשם 1 והאחר מן הבית. האחר הצליח להיכנס אל הרכב, בניגוד לנאשם 1 אשר מעד ונפל אל הכביש. הנאשם 2 והאחר נמלטו מן המקום באמצעות הרכב.

4. כאשר הבחינו שוטרים שנכחו בסמוך למקום במתרחש, הם קפצו על הרכב במטרה לבצע מעצר, כשהם צועקים לעבר הנהג לעצור. אולם, הנאשם 2 החל בנסיעה מהירה מהמקום, כשהשוטרים אחרים כורזים לו לעצור עד אשר נחסם ונעצר. גם הנאשם 1 נעצר, במרדף רגלי שניהלו אחריו השוטרים, אולם האחר, נמלט מן הרכב באופן

ובמקום שאינו ידוע למאשימה ומבלי שהבחינו בו השוטרים.

5. בעשותו כאמור, יוחסה לנאשם 2 עבירה של סיוע להתפרצות לבית מגורים.

6. בנוסף, והואיל ובמועד הרלוונטי היה הנאשם 1 תושב שטחים ללא אישורי כניסה, עבודה או שהייה כדין בישראל, יוחסה לנאשם 2 גם עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

7. תחילה, כפר הנאשם באשר יוחס לו בכתב האישום המקורי, אך לאחר שהתיק נקבע להוכחות ובטרם החלה שמיעת הראיות, ביקש הנאשם - במסגרת הסדר שבין הצדדים - לחזור בו מכפירתו ולהודות בכתב אישום מתוקן.

8. בהמשך להודאתו, הורשע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ובהתאם למוסכם בין הצדדים, ניתנה החלטת בית המשפט לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

תסקיר שירות המבחן:

9. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הינו אדם צעיר, בן 21, רווק, אשר סיים 10 שנות לימוד ולאחר מכן נשר מבית הספר בשל רצונו לסייע בפרנסת משפחתו. מזה מספר שנים, עובד הנאשם בחברת פחחות המישור בע"מ. הנאשם מתגורר יחד עם בני משפחתו בשכונת שועפט בירושלים. לנאשם, זוג הורים וארבעה אחים בטווח גילאי 8-28, אשר שניים מהם נישאו ואינם מתגוררים עוד בבית המשפחה. אביו של הנאשם, בן 53, עובד בחברת טבע מזה 33 שנים כאחראי על מחלקת פסולות תרופות וסובל מבעיה רפואית בלב, ואימו, בת 42, הינה עקרת בית. המשפחה מתגוררת בשכירות.

10. כפי העולה מן התסקיר, משפחתו של הנאשם מנהלת אורח חיים נורמטיבי, אך מתמודדת עם קשיים כלכליים וקושי רפואי של האב.

11. קצינת המבחן מציינת, כי התרשמה שהנאשם מגלה דאגה רבה כלפי הוריו ורצון רב לסייע להם. הנאשם ביטא חשש מהרעה במצבו הבריאותי של אביו וכי הינו נושא תחושת אחריות למצב שאינה תואמת את גילו.

12. הנאשם נעדר עבר פלילי, וזו לו ההסתבכות הראשונה עם החוק.

13. בהתייחסו לעבירות נשוא כתב האישום בהליך זה, הנאשם לקח אחריות וביטא חרטה.

14. לדבריו נפגש באקראי עם הנאשם 1, וזה הציע לו להצטרף אליו לביצוע העבירה, והוא הסכים מתוך פיתוי כספי ובכדי לסייע בשיפור המצב הכלכלי בבית. עוד מסר הנאשם, כי הסכמתו ניתנה מתוך מחשבה שישב ברכב ולא יהיה שותף אקטיבי לפריצה. הנאשם הביע לפני קצינת המבחן חרטה ובושה על מעשיו וכן אמפתיה כלפי המתלוננים. עם זאת, עפ"י התרשמות שירות המבחן, הנאשם פעל תוך טשטוש חומרת מעשיו, כאשר במוקד מחשבתו הרצון לסייע כלכלית למשפחתו.

15. הנאשם שלל נזקקות טיפולית, תוך שביטא עמדה השוללת כל כוונה למעורבות נוספת בפלילים. גם בשיחה עם אביו של הנאשם, שלל האחרון כל מעורבות של בנו בפלילים. האב תיאר תחושת בושה מהמעשים, אך לצד זה תיאר תמיכה בבנו.

16. בבחינת הסיכון להישנות התנהגות עבריינית אל מול סיכויי השיקום של הנאשם, שקל שירות המבחן את גילו הצעיר של הנאשם, את יציבותו התעסוקתית ותפקודו התקין, את נטילת האחריות והבעת החרטה, את העובדה שמשפחתו מהווה עבורו מערכת תמיכה ומתנגדת להתנהגות עוברת חוק, את האפקט המרתיע שהיה לניהול ההליך הפלילי על הנאשם. להערכת שירות המבחן, מעורבותו של הנאשם בעבירות נשוא כתב-האישום היא תולדה של התנהלות הישרדותית, מתוך פיתוי כספי והרצון לעזור לפרנסת המשפחה. שירות המבחן מבהיר כי לא התרשם מדפוסים עבריינים מושרשים בנאשם.

17. בהתחשב בכל אלה, המלצת שירות המבחן היא להטיל על הנאשם ענישה קונקרטית מציבת גבול, מחד, ומאידך כזו אשר לא תביא לפגיעה משמעותית בהמשך תפקודו התעסוקתי. לאור האמור, המליץ שירות המבחן הטלת ענישה בדמות צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב (250 שעות), או לחלופין מאסר בדרך של עבודות שירות לתקופה קצרה יחסית, וכן עונש מאסר מותנה.

טיעוני הצדדים לעונש:

18. במסגרת הראיות לעונש, העיד לפני בית המשפט מר עוידה עבד, מטעם הנאשם, ומסר בעדותו כי הוא מבעלי החברה המעסיקה את הנאשם. עפ"י עדותו, הנאשם מועסק ע"י החברה בין 4 ל - 5 שנים, וכי הוא עובד באופן מקצועי ביותר וכי יש לו עניין להמשיך ולהעסיקו. עפ"י העדות, הנאשם אחראי בעבודתו "מבין עניין ורוצה לעבוד עכשיו, הבין את הדרך שלו, רוצה להתפרנס, עוד מעט רוצה להתחתן, לקנות בית לעשות דירה משפחה וילדים". העד ציין, כי שוחח עם הנאשם על העבירות שביצע, והתרשם שהוא מתחרט ומצטער.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

19. בטיעוניה לעונש, התייחסה ב"כ המאשימה לפגיעה בערכים המוגנים שנגרמה בעקבות ביצוע העבירות ע"י הנאשם - בעבירת הסיוע להתפרצות ערכים של ביטחון הציבור, פרטיות המתלוננים וקניינם, ובעבירת הסעת שב"ח ערכים של ביטחון הציבור והאזרחים וריבונותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה.

20. לענין מדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה, וטענה למתחם ענישה כולל לשתי העבירות, הנע בין 10 - 20 חודשי מאסר הפועל, מתחם הנמוך מהמתחם לו טענה המאשימה בעניינו של הנאשם 1, מבצע העבירה העיקרי.

21. לענין נסיבות ביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה, כי יש לשקול את העובדה שעסקין באירוע מתוכנן, שכלל חלוקת תפקידים בין הנאשמים. עוד נטען, כי העובדה שהנאשם לא נכנס לדירת המתלוננים, לא מקטין את חלקו, כיוון שחבר יחד עם שותפיו, וללא חלקו של כל אחד מהם לא הייתה המשימה יוצאת לפועל.

22. לזכותו של הנאשם, ציינה ב"כ המאשימה את העובדה שהודה במיוחס ונטל על עצמו את האחריות, וכי המדובר בנאשם צעיר ונעדר הרשעות קודמות.

23. לטענת ב"כ המאשימה, הענישה עליה המליץ שירות המבחן סוטה לקולא ממתחם הענישה, אף שהנאשם לא עבר הליך טיפולי, שולל נזקקות טיפולית וכן נוכח התרשמות שירות המבחן כי הנאשם מטשטש ואינו מכיר במלוא חומרת מעשיו.

24. לבסוף עתרה ב"כ המאשימה כי בית המשפט ימקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה, ויגזור עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, המהווה מחצית מעונשו של נאשם 1, מע"ת מרתייע, קנס ופיצוי כספי למתלוננים.

טיעוני הסניגור לעונש:

25. ב"כ הנאשם, בטיעוני לעונש, הדגיש את הודאתו של הנאשם בפתח המשפט, את החרטה שהביע ונטילת האחריות על המיוחס לו, וטען כי המדובר במעידה חד-פעמית.

26. עוד טען הסניגור, כי יש לייחס חשיבות לנסיבות הקשורות לעבירה, שכן לא נגנב דבר, לא מדובר בשותף העיקרי שביצע את העבירה, אלא במי שחלקו בעבירה הינו משני.

27. בנוסף, ציין ב"כ הנאשם את העובדה שכתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי ועבירתו הומרה לעבירת סיוע. כמו כן צוין, כי הנאשם היה עצור פרק זמן קצר ושחרר בתנאים מגבילים, בהם הוא נתון עד היום. לנאשם הותר לעבוד והוא עובד בצורה סדירה ונורמטיבית. במהלך כל התקופה, לא הפר הנאשם את תנאי שחרורו ולא נפתחו כנגדו תיקים נוספים.

28. ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי הינו צעיר, נעדר עבר פלילי קודם, מגיע ממשפחה נורמטיבית והמפרנס העיקרי בביתו לאור העובדה שאביו סובל מבעיות רפואיות.

29. ב"כ הנאשם לא טען למתחם הענישה, אך עתר כי בית המשפט יאמץ בעניינו של הנאשם את המלצות שירות המבחן ויטיל עליו של"צ ולכל היותר עבודות שירות, ובכך תושג הרתעה חינוכית ותינתן לו הזדמנות להשתקם.

דברו האחרון של הנאשם:

30. בדברו האחרון של הנאשם הביע הנאשם חרטה על מעשיו, ציין כי הוא מצטער עליהם וכי למד לקח לכל החיים. כן אמר, כי הוא מודה לאלוהים שנתפס ולא נגרר לעבירות חמורות יותר. הנאשם פנה לרחמי בית המשפט.

מתחם הענישה:

31. המאשימה טענה לקביעת מתחם ענישה כולל עבור שני העבירות בהן הורשע הנאשם, וכך אכן סברתי כי יש לעשות, שעה שעסקין באירוע אחד, שיש לראותו כמכלול.

32. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

33. בכל הנוגע לעבירת הסיוע להתפרצות לדירת מגורים - עבירה זו הובילה לפגיעה בקניינם האישי של המתלוננים, בזכותם לפרטיות ולשלווה הנפש, וכן בתחושת הביטחון האישי. אין צורך להכביר מילים על החומרה הרבה של המעשה הנדון, ועל הפגיעה הקשה הנגרמת לאדם כאשר מתפרצים לבית-מגוריו, שאמור להיות מקום מבטוח.

34. בחינת נסיבות ביצוע העבירה האמורה מלמדת, כי הן בוצעו תוך מעורבות של שלושה אנשים - הנאשם 2, הנאשם 1 שהינו תושב שטחים ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה - והכל תוך תכנון מוקדם המוסיף לחומרת העבירה.

35. יודגש, כי השלמת עבירת ההתפרצות למקום מגורים נמנעה לא עקב חרטה, אלא עקב כך שהפעלת האזעקה הניסה את הנאשם 1 ואת האחר וגרמה להן להימלט מן המקום.

36. אשר לחלקו של הנאשם בפרשה - לא נעלם מעיני כי הנאשם הורשע בעבירה של סיוע לעבירת ההתפרצות, קרי המעורבות המיוחסת לנאשם בעבירה של ההתפרצות היא של מסייע ולא של מבצע עיקרי. יחד עם זאת, בחינת עובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, מעלה כי על-אף היותו מסייע, הוא היה בעל חלק משמעותי באירוע. ראשית, קדם לאירוע תכנון ותיאום בין השותפים; הנאשם הצטייד ברכב שנשכר ע"י קרובו, והסיע בו אל בית המתלוננים את הנאשם והאחר; הנאשם הסיע כאמור את הנאשם 1 בהיותו שוהה בלתי חוקי; הוא הוביל את כולם ברכב בו נהג אל הבית אליו התפרצו שני שותפיו, ותצפת במקום על מנת לאפשר להם לבצע את עבירת ההתפרצות ולהזהירם במידת הצורך; הנאשם המתין לנאשם 1 ולאחר ברכבו, כדי למלט מהמקום; יתרה מכך, בעת שהחלו

הנאשם 1 והאחר להימלט מן המקום, המתין לכניסתו של האחר אל רכבו, וחרף קריאות השוטרים לעברו פתח בנסיעה מהירה, עד אשר נעצר ע"י השוטרים, כלומר עצירתו לא נבעה מיוזמתו ולא מתוך חרטה; זאת ועוד, האחר שהיה ברכבו ואשר היה שותף לביצוע ההתפרצות הצליח להימלט מן הרכב וזהותו נותרה בלתי ידועה, כלומר, הלכה למעשה הנאשם 2 איפשר את הימלטותו מן השוטרים.

37. מכל אלה עולה כי חלקו של הנאשם אינו כה מינורי, כפי שביקש הסניגור לתאר בטיעוניו ומעשיו מצויים ברף החומרה התיכון כמסייע.

38. מאידך, אותם שיקולים לקולא אותם מניתי בעניינו של הנאשם 1 ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, חלות גם בעניינו של הנאשם 2, היינו שבעבירה אין תחכום רב, בפועל לא הייתה גניבה, לא היה מפגש עם בני הבית, לא היה שימוש בכלי פריצה והנזק הרכושי שנגרם הינו נמוך, באופן יחסי.

39. בגזר דינו של הנאשם 1 קבעתי, כי מתחם הענישה בעבירה של התפרצות לבית מגורים, עפ"י פסיקת בית המשפט העליון (370/14 סלפית נ' מדינת ישראל), נע בין מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר בפועל. כידוע, עפ"י סעיף 32 לחוק העונשין, המורשע בסיוע לעבור עבירה, עונשו - מחצית העונש שנקבע בשל ביצועה העיקרי ובכך יהא עלי להתחשב בקביעת מתחם העונש הכולל להלן.

40. אשר לעבירה של הסעת שב"ח -

הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, שעניינה הסעת שב"ח. המדובר בעבירה הפוגעת בשמירת המדינה על שעריה ובהגנה על שלום הציבור. חומרה מיוחדת ניתן למצוא בנסיבות ביצוע העבירה, שכן הנאשם הסיע ברכבו את הנאשם 1 שהינו תושב שטחים, כאשר מטרת ביצוע העבירה הנדונה הייתה לצורך ביצוע עבירת רכוש של התפרצות למקום מגורים. אין מדובר, אפוא, בהסעת שב"ח על רקע כספי או אישי, אלא תכלית ביצוע העבירה הייתה הסעת השב"ח בתחומי המדינה לצורך ביצוע עבירת רכוש בתחומה. יודגש כי בכל הנוגע לעבירה של הסעת שב"ח, הנאשם הורשע כמבצע עיקרי וכי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במעשיו הינה גבוהה.

41. בית המשפט העליון התייחס לא פעם לחומרתם הרבה של עבירות העסקת שוהים בלתי חוקיים, הסעתם והלנתם, ולצורך ליתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים בענישת עבריינים לפי חוק הכניסה לישראל. בהתאם הענישה הנוהגת במקרים דומים כוללת, בדרך כלל, רכיב מהותי של מאסר בפועל או בעבודות שירות (ר' למשל: רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל (פ"ד נו(1) 769)(להלן: "הלכת ח'טיב"); רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-16 (12.2.2006); רע"פ 1991/07 חמידה נ' מדינת ישראל (06.03.07); רע"פ 2742/13 עיסא נ' מדינת ישראל (28.04.13); רע"פ 7726/13 נסאסרה נ' מדינת ישראל (08.01.14); רע"פ 2210/11 באזין נ' מדינת ישראל (24.03.11)).

42. יודגש, כי ישנו פער מהותי ואיכותי, בין מי שהסיע שוהה בלתי חוקי בתוך שטח ישראל, מתוך ידיעה כי הלה הולך

לבצע עבירה ואף לסייע לו בביצוע, לבין מי שביצע הסעה כאמור, מבלי שהנוסע ביצע עבירה נוספת כלשהי ומבלי שהמסיע ידע על תוכנית עבריינית כלשהי.

43. בהלכתח'טיב שהוזכרה לעיל, קבע בית המשפט העליון הלכה באשר למתן הענישה הראויה לעבירות הלנה, העסקה והסעה של תושבי האזור שהישראלים לא כדו. הלכה זו קובעת, כילאורת כליותה מפורשת להחוק ונוכחה מציאות הביטחון היתה קשה שוררת בישראל, ראוי לגזור על עבריינים כאמור עונש מאסר בפועל, בכפפות לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. עונש מאסר, כדנקבע, יש לגזור גם כשמדובר באדם מן הישוב שעשה מעשיו מתוך תמימות אומחמת צורך ראוי ודחק כלשהו, וזאת על דרך הכלל, באם אין עומדות לעבריינים נסיבותיוצאות מגדר הרגיל. ההחמרה בעונשם של מבצעי עבירות אלו מתבקשת "שכן חוטאים הם מוחטיאים את הרבים", ו"משעוברים הם על החוק לשם סבצע כסף, ולא למען פתלחם". לצד זאת, לאור ריבוי המקרים בהם הושגו עונשים קלים יותר, הובהר ברע"פ 3674/04 **מוחמד אבוסאלום אחרינס נגד מדינת ישראל**, כיהלכתח'טיבה כירה גם באפשרות לגזיר עונש מאסר מקלים כשעומדות לעבריינים נסיבותיוצאות מגדר הרגיל. עוד נקבע, כיהענישה היא לעולם אינדידואלית, וכילצד חובתן שלה ערכאות להישמע למדיניות הענישה המוכתבת על ידי בית המשפט העליון, הרישע לה ערכאה היושבת בדין לשקול כל מקרה לנסיבותיו. "נסיבותיוצאות מגדר הרגיל" אשר הוכרו בעניין מוחמד אבוסאלום, כמצדיקות סטייה מהשתת עונש מאסר גילומצבבריא ותישלה עברייני, כמו גם נסיבות אירועיוצאות דופן אחרות, אשר לא היו בליבת האינטרסהמוגן במסגרת המדיניות המחמירה.

44. בהתחשב בכל אלה, גישתי היא כי מתחם העונש ההולם בגין הסעת שב"ח בתחומי המדינה במטרה לבצע עבירה רכושית מסוג התפרצות לדירת מגורים בישראל, נע בין מספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל. זאת לצד אפשרות להטלת עונש פסילה (ראו בעניין זה: סעיף 12א(ג) לחוק הכניסה לישראל).

45. בהתאם לגישה המשקיפה על העבירות בהן הורשע הנאשם כאירוע כולל אחד, ובשים לב לחלקו של הנאשם בביצוע העבירות - כמבואר לעיל - אני סבורה כי מתחם הענישה ההולמת את מכלול העבירות ונסיבות ביצוען, נע בין 7 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר.

גזירת העונש המתאים - היש מקום לחרוג ממתחם הענישה ההולמת לקולא?

46. הסנגור עתר לאימוץ המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש בדמות של"צ בהיקף נרחב, ולחלופין מאסר בעבודות שירות, לצד עונש מאסר מותנה. משמעות הדבר הינה חריגה לקולא ממתחם הענישה ההולמת.

47. לאחר ששקלתי בדבר, אני סבורה כי מתקיימת הצדקה לחריגה לקולא כאמור. שוכנעתי, כי בעניינו של הנאשם, מתקיים סיכוי ממשי לשיקום שהינו תנאי לחריגה לקולא ממתחם העונש ההולם כאמור בסעיף 40ד לחוק העונשין, וכי לפיכך יש לבכר במקרה דנן שיקולי השיקום האינדידואליים על פני אינטרסים כלליים של גמול והרתעה.

48. לצורך גזירת עונשו של הנאשם בגדר המתחם שנקבע, יש לשקול נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין.

לחומרה, ניתן משקל לכך שהנאשם ביצע את שתי העבירות תוך פגיעה בערכים חברתיים מהותיים, והכל לשם הגשמת מטרתו של הקשר העברייני שנקשר בין הנאשם 1 לבינו ובין מעורב נוסף. הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני הישנות המעשים הינו בולט, ועל כך עמדתי בהרחבה בדבריי לעיל.

לקולא, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום, נטילת האחריות והבעת החרטה מצידו; וכן את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, וזו היא לו הרשעתו הראשונה והיחידה בפלילים. עוד ראיתי להתחשב בגילו של הנאשם שהינו כבן 21, ומשתייך לקבוצת ה"בגירים-צעירים". ניתן להניח כי הטלת עונש מאסר בפועל על הנאשם, שהינו צעיר ללא עבר פלילי המפרנס את בני משפחתו, תהיה כרוכה בקשיים עבורו ועבור משפחתו. בנוסף, נתתי משקל לנסיבות חייו של הנאשם, אשר ניצבות ברקע ביצוע העבירות. בהקשר זה, נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן ולעמדה לפיה העבירות שביצע הנאשם הן תולדה של התנהלות הישרדותית, נוכח מציאות משפחתית וכלכלית קשה בה הוא נתון מגיל צעיר. שקלתי את האפקט המרתיע שהיה בעצם ניהול ההליך הפלילי על הנאשם, את העובדה שהנאשם שומר על רצף תעסוקתי לאורך שנים, וכי לא נמצאו בהתנהלותו דפוסים עברייניים. עוד שקלתי את העובדה שהנאשם מצוי מזה תקופה ארוכה (מאז ביצוע העבירה בחודש יולי 2018) בתנאים מגבילים, ללא כל הפרות וללא הסתבכויות נוספות. ולבסוף התחשבתי בעובדה שמשפחתו של הנאשם מהווה עבורו מעגל תמיכה משמעותי.

49. ההתחשבות במכלול הנסיבות לקולא הביאוני למסקנה כי על-אף עקרון ההלימה ועל-אף הצורך בהרתעה, יש מקום לסטות לקולא ממתחם הענישה. אמנם, כפי שטענה ב"כ המאשימה, הנאשם שלל נזקקות טיפולית ולא החל הליך טיפולי, אולם, הנימוקים שפורטו לעיל מקימים תקווה שיש לה בסיס, לפיה ישנו סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם. לפיכך, ישנה הצדקה לחרוג בעניינו של הנאשם לקולא ממתחם הענישה.

50. על אף האמור, לא אוכל לקבל את המלצת שירות המבחן לגזור על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור, אף אם בהיקף נרחב. שירות המבחן שוקל, עפ"י תפקידו וייעודו בעיקר שיקולי שיקום הנאשם, בעוד שעל בית המשפט לשקול את מכלול שיקולי הענישה ובכלל זה שיקולי גמול והרתעת הרבים. עונש של שירות לתועלת הציבור, בנסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן, אינו הולם את המעשים, אין בו כדי להביא לביטוי שיקולי ענישה כלליים והוא עשוי לשדר מסר שגוי של קלות ראש ביחס למעשי עבירה כדוגמת אלה שביצע הנאשם. לפיכך, מצאתי לסטות לקולא ממתחם הענישה בגזירת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

אחידות הענישה:

51. שיקול נוסף אליו ראיתי להתייחס במסגרת גזירת עונשו של הנאשם, נוגע לעונשים שנגזרו על הנאשם 1, וזאת נוכח עקרון האחידות בענישה.

52. הנאשם 1 הורשע עפ"י הודאתו, בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, ובעבירה של התפרצות לבית מגורים כדי לבצע עבירה בצוותא חדא. בהתאם לגזר הדין שניתן על ידי בעניינו של הנאשם 1, הוא נידון ל - 16 חודשי מאסר בפועל. בנוסף הופעלו בעניינו עונשי מאסר מותנים אשר היו תלויים ועומדים כנגדו, בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכל נגזרו עליו 19 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים. בשל נסיבותיו הכלכליות לא נגזר עליו עונש של קנס. ואולם, סברתי כי יש להבחין באופן משמעותי, בין עניינם של שני הנאשמים, שכן כאמור הנאשם 1 מבוגר יותר מהנאשם 2, לחובתו עבר פלילי משמעותי, והופעלו בעניינו כאמור עונשי מאסר מותנים. זאת ועוד, במסגרת עבירת ההתפרצות, הנאשם 1 הוא המבצע העיקרי של העבירה וכפי הנראה היוזם של מעשי העבירה.

53. לסיום אוסיף, כי נוכח המצב הכלכלי הקשה של המשפחה כעולה מתסקיר שירות המבחן; ובשים לב לכך שלא הוטל קנס כספי על הנאשם 1 לא ראיתי להשית על הנאשם 2 קנס כמבוקש על-ידי המאשימה. זאת ועוד, אף שלא התבקש ע"י המאשימה עונש של פסילת רישיון נהיגה, אני קובעת כי כחלק מתמהיל הענישה, הואיל ומצאתי לסטות לקולא ממתחם הענישה ולגזור על הנאשם עונש מאסר שלא בכליאה ממשית ועל מנת ליצור אפקט מרתיע באמצעות ענישה קונקרטיית ומשמעותית, יגזר עליו גם עונש של פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי. בנוסף, יגזר פיצוי למתלוננים בשיעור נמוך באופן יחסי, זאת לצד עונש מאסר מותנה מרתיע.

סוף דבר

54. בהתחשב במכלול הטעמים שפורטו לעיל, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, עפ"י חוות דעת הממונה שהוגשה לתיק בית המשפט. יוער, כי מועד תחילת העבודות עפ"י חוות הדעת (29.04.19) חלף ועל כן ניתנה הוראה בגוף הפרוטוקול לממונה על עבודות שירות לקבוע מועד חדש בעניינו של הנאשם לתחילת ריצוי עונשו.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ה. 4 חודשי פסילת הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

ו. 6 חודשי פסילה על תנאי של הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, וזאת למשך שנתיים

מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה של הסעת שב"ח.

ז. פיצוי למתלוננים, ע"ס 500 ₪, שישולם עד ליום 01.08.19.

ככל שקיימים כספים בתיק המ"ת, הפיצוי ישולם באמצעותו, והיתרה תשוחרר לידי המפקיד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ו ניסן תשע"ט, 01 מאי 2019, בהעדר הצדדים.